

Amintirile te trag aidoma unei vrăjitoare medievale într-o oglindă ferecată, de unde este imposibil de găsit ieșirea înapoi spre realitate, până ce nu s-au derulat în fața noastră toate întâmplările copilăriei, și nu numai așa cum au fost ele bune, rele, ci asumate de fiecare dintre noi în parte, fiindcă aceste întâmplări n-au făcut nimic altceva decât cristalizarea sentimentului nostru, pe care-l avem noi astăzi.

Cu acest sentiment am înaintat fiecare dintre noi în viață, și cu acest sentiment probabil că vom și părăsi această viață, pentru că odată cu cristalizarea lui și viața noastră s-a cam terminat. Terminat, în sensul că suntem deja persoane finite, oameni maturi și trebuie să existăm, cu toate greșelile, păcatele, pe care le-am comis cu voia sau fără voia noastră, dar pe care oglinda le-a înregistrat la fel ca un casetofon cu dublă casetă, căruia nu-i scapă nimic și care acaparează orice sunet indiferent de natura acestuia, după care îl redă exact așa cum l-a acaparat fără de greșală.

Uneori când conștientul uită unele amintiri, întâmplări, subconștientul le păstrează în interiorul său la fel cum păstrează un album o fotografie făcută cândva de demult, și ori de câte ori regresăm în amintiri, în speță în albumul cu fotografii ne înprospătăm memoria cu întâmplări vechi, dar care astăzi așezate pe tapet în fața noastră nu mai par deloc vechi. Așa se face că scot astăzi în relief prima mea aniversare de care îmi aduc aminte și pe care subconștientul o păstrează la locul său..este vorba de sărbătorirea a primilor patru anișori din viață.

A fost o serbare frumoasă, cu tortul etajat având patru lumânări deasupra pe care le-am stins dintr-o singură încercare, cu multe cadouri primite, cu multe pupicuri și îmbrățișări din partea celor prezenți și cu un buchet de flori impresionant cu care mă regăsesc și acum în acea poză de album a vieții mele.

Dar dintre toate amintirile de la acea frumoasă serbare una singură îmi răscolește sufletul, în speță frumusețea mamei mele, care pe departe a strălucit ca o stea pe cer în acea zi și nu numai, iar dintre toate pupicurile pe care le-am primit cu siguranță al ei a fost cel mai dulce și cel mai tandru de asemenea. Să fi însemnat ceva lucrul acesta pentru mine?

Cu siguranță că da ...de atunci îmi iubesc mama mai mult decât filial și totodată din acel moment am sperat la ceva mai mult decât acele săruturi aniversare, pe care orice mamă i le oferă copilului cu atâta gingășie și tandrețe. Aureola mamei o voi păstra mereu în sufletul meu undeva bine înfiripată, așa cum un copac își păstrează rădăcinile bine înfiripate în pământ.

Din acel moment pot spune că tatăl meu a trecut pe plan secundar iar mie gândul, trupul și sufletul îmi erau doar la mama, cu timpul dragostea mea pentru mama s-a amplificat de la an la an sau mai bine zis de la zi la zi, oriunde mergeam alături de ea mă simțeam aidoma unui cuceritor de inimi care într-un final, după cum era și normal a luat la braț regina balului. Mama m-a înțeles încă de mic, mi-a înțeles sentimentul, poate unul exagerat față de ea, și de asemenea a înțeles că toate acele reprezentări alături de ea însemnau mult mai mult decât o relație fiu-mamă.

Toate lucrurile acestea nu puteau fi trecute cu vederea nici măcar un moment, deoarece mama în viața de zi cu zi este medic pediatru la Spitalul Județean din Sibiu, și astfel mama era foarte conștientă de ceea ce reprezenta complexul lui Oedip și faptul dat că eu mă aflam în această ipostază. Cu siguranță, că și tatăl meu fiind medic psihiatru la același spital, de altfel acolo s-au și cunoscut, își dădea foarte bine seama că eu adesea mă comportam ca Oedip, și că el fără voia lui era trecut în planul al doilea, iar în acele momente mama reprezenta întreaga lume, întregul univers pentru mine și nici în ruptul capului nu doream ca s-o împart cu cineva în acele momente, chiar dacă acel cineva era tatăl meu.

Toți copiii în general, nu contează că sunt băieți sau fete, când sunt sub complexul lui Oedip devin instantaneu foarte egoiști cu cei din jurul lor și vor ca obiectul iubit să-l păstreze doar pentru ei dacă se poate, și asta pe întreaga durată a vieții.

Băieții visează o căsătorie cu propria mamă, iar fetițele la acea vârstă visează la o căsătorie cu propriul tată, cam așa se desfășoară raportul de forțe sentimentale în sufletul unui copil, care este cuprins de această emfază a pubertății. E foarte adevărat de asemenea că orice copil pentru o mamă reprezintă o parte din ea, doar mamele cunosc întreaga suferință provocată de o naștere uneori prematură alteori prin

cezariană, în timp ce tații își pot doar imagina suferința femeii aflată în pragul nașterii. De aceea la orice suferință a copilului mama reacționează instantaneu în timp ce părintele rămâne de cele mai multe ori imun, aceea parte din ea care reprezintă copilul, rămâne una protejată pentru tot timpul vieții.

Habotnicia pentru mama reprezenta un imperativ, la fel ca pentru un copil o jucărie, atât dimineața cât și seara rugăciuni solemne se-nălțau spre cer aidoma unui porumbel de poștă, care coborând jos pe pământ după hrană se-nalță spre bolta cerului azur pentru a coborî din nou mai târziu pe pământ pentru a ne oferi binecuvântarea adusă de sus, după cum bine știm păsările cerului reprezintă pacea și liniștea divină.

Probabil că după producerea transcendenței, o parte dintre noi va lua această înfățișare a solului de pace trimis de Dumnezeu pe pământ pentru a proclama pacea între popoare. Cel mai mare păcat al omenirii este chiar păcatul însuși făcut cu voie sau fără voie, el tot păcat rămâne și se cristalizează cu timpul în conștiința noastră, unde ne descompune la fel cum fac viermii cu un cadavru, iar de pe urma acestor păcate vom avea remușcări pentru tot restul vieții, ba mai mult sufletul nostru va fi supus unei Judecăți foarte aspre de Apoi unde marele Judecător nu va ține cont de explicațiile noastre, ci va arunca cu foc și pară peste noi păcătoșii, de aceea vorbele de aur ale Mântuitorului Isus Hristos rămân pe vecie imprimate în mintea și sufletul nostru:

-Dacă ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat scoate-l, și leapădă-l de la tine, căci este spre folosul tău să piară unul dintre mădularele tale, pentru a nu-ți fi aruncat tot corpul în ghenă...Iar mai apoi dacă mâna ta dreaptă, te face să cazi în păcat tai-o și leapăd-o de la tine, căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, pentru a nu-ți fi aruncat tot corpul în ghenă. Voi fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru ceresc este desăvârșit...Matei 5.

Cu aceste învățăminte, vom fi întâmpinați cu siguranță la Judecata de Apoi, când noi păcătoșii vom încerca printr-un motiv sau altul să ne justificăm păcatele noastre în fața lui Dumnezeu, având capitolul 5 din Evanghelia după Matei în față toate justificările aduse de noi vor fi de prisos în fața acestor vorbe mărețe. De aici ar trebui să rezulte autocontrolul nostru, pentru a nu aluneca într-o zonă crepusculară a vieții. Dar de ce continuăm să existăm chiar și astăzi într-o societate eretică, unde oamenii continuă să păcătuiască fără preget prin simplul fapt că ascund adevărul și promulgă minciuna, după care ne aciuăm cu toții doar de dragul de a fi ?

Fiindcă pe lumea aceasta există foarte puține idei, doar câteva, mă refer la cele existențiale desigur, și de aceea oamenii care le adoptă seamănă ca două picături de apă între ei, și într-un final ei ducându-și existența astfel, nu caută cu nimic schimbarea acestora, promulgarea a ceva nou ceva nobil, ei nu, nu doresc asta fiindcă și subconștiinței îi este frică de ceva nou, de o schimbare radicală, de o mutare în alt plan existențial și de aceea minciuna, demitizarea și facsimilarea reprezintă reperele vieții de astăzi. Cu câtă ușurință acceptăm noi păcătoșii toate aceste repere, ca pe niște imperative ale vieții noastre, fără ca-n prealabil să le cântărim măcar pentru o clipă, să le punem în balanță pentru a vedea ce este bine și ce este mai puțin bine în aceste coordonate efemere ale vieții noastre de toate zilele.

Pentru aceasta în timpul Judecății ce va urma pentru fiecare în parte, să nu rămânem deznădăjduiți atunci când porțile iadului se vor deschide larg pentru noi, și văpaia roșie a focului care acolo arde continuu ne va cuprinde sufletul cu brațele ei lungi de caracatiță, și astfel sufletul nostru va fi menținut în foc și pară pe vecie, suflet care este îmbâcsit de păcat și turbure mai tare decât cafeaua noastră de dimineață.

Dacă actorii de teatru sau cabaret urcând pe scena goală pentru repetiții fac astfel un monolog, eu zilnic repet acest monolog întrebându-mă cine sunt? Ce este viața? Și încotro se îndreaptă omenirea?

La fiecare dintre aceste nelămuriri încerc să le ofer câte un răspuns, și deși răspunsurile par asemănătoare ele sunt totuși diferite. În primul rând și-n primul rând în viață contează mult spiritul și istoria din care ne tragem, fiindcă într-un final pe lângă încercările noastre de a răzbate în viață mai contează și ideologia națiunii, cea care dă tonul într-o direcție sau alta și cea care păstrează o tradiție, o cultură la un anumit grad pe scara vieții. Mai apoi, urmează întâlnirea la un moment dat, anume în perioada infantilă cu o persoană capabilă de a ne schimba destinul în viață odată pentru totdeauna, dar

mulți chiar majoritatea au ratat o astfel de întâlnire, dar pentru mine pot spune cu mâna pe inimă că o astfel de întâlnire a venit chiar în prima zi a vieții mele, iar persoana respectivă a fost tocmai mama.

Fără ea, astăzi nu aș fi purtat acest halat alb având ecusonul de medic psihiatru pe umeri cu siguranță, dar ea în felul ei de-a fi a făcut tot posibilul ca eu să nu rămân o frunză în vânt, plimbat de ici-colo de către destinul vieții, și astfel ea a avut grijă ca atunci când sentimentul meu se va cristaliza și odată cu el și viața mea însăși, eu să fiu pe un fundament al ei, și indiferent de puterea vântului care va bate dintr-o direcție sau alta eu să rămân la locul meu pe acel fundament.

Cum a reușit să facă una ca aceasta?

Prin estetică în primul rând, după care prin inteligență, orice copil caută o frumusețe care să-l inspire cu ceva și de asemenea pentru a se putea identifica cu ea, de a iubi-o și mereu ascultând-o ca nu cumva ea să se simtă rănită ca mai apoi să sufere, de pe urma acțiunilor noastre. O suferință a persoanei iubite nu numai că se transferă instantaneu nouă, celor aflați în cauză, ci această suferință ne parvine nouă amplificată, fiindcă odată este vorba de suferința persoanei dragi și mai apoi în conștiința noastră apare vinovăția noastră, chiar dacă uneori ea nu vine pe de-a-ntregul, dar totuși ea există.

La polul opus suferinței noastre infantile se află visele noastre frumoase, cele de dragoste, care adesea sunt urmate de poluțiile nocturne, care de obicei sfârșesc visul nostru cel romantic. În acel moment plăcerea s-a instalat în întreg corpul nostru aidoma unui lampadar ce arde noaptea fără preget pe o stradă lăuntrică nouă. Mi-aduc perfect aminte de asemenea cum după un vis urât de data aceasta, un coșmar, ca să mă liniștesc mergeam în patul părinților, dar imediat ce ajungeam acolo eram repudiat de tatăl meu, și consider pe bună dreptate, doar mama era cea care mă liniștea sau mă rog încerca explicându-mi că ea este alături de mine în orice situație... uneori recitându-mi o strofă dintr-o poezie alteori ne rugam împreună ca visul cel hidos să dispară odată pentru totdeauna, dar finalul era mereu același reînțoarcerea în patul meu și încercarea de a-mi alina puțin suferința..

Ajuns acum la maturitate îi înțeleg perfect, nu este indicat pentru niciun copil să doarmă cu părinții în pat, deci inclusiv pentru mine la momentul respectiv, deoarece există o diferență de vârstă în primul rând, iar mai apoi un asemenea gest în special atunci când situația persistă ar putea crea la copii pulsioni sexuale avansate care la o asemenea vârstă nu sunt deloc indicate. Și totodată un asemenea dute-vino din patul copilului în patul părinților poate declanșa agnoasa la copil care se poate extinde pe termen lung, cu prelungirea până la maturitate, când copilul devenit adult poate emana probleme grave de comportament în societate, ba mai mult chiar și în căsnicie.

Religia poate fi un remediu excelent în vindecarea agnoasei, credința face minuni, cu singura condiție ca ea să vină din adâncul sufletului și să vină limpede la fel ca apa unui izvor de munte, ce curge la vale iar în drumul ei curăță multe pietre, precum credința care curăță multe suflete nestăvilite.

Locuința noastră nu este situată la mare depărtare de Piața Mare a Sibiului, acolo unde lumea se adună pentru a vizita minunățiile orașului care sunt situate de jur-împrejurul Pieței. Dar tot din Piață în fiecare zi răsună cu tărie și măiestrie clopotnița bisericii romano-catolice aflate în Piața Mare a Sibiului, prilej pentru mine de a mă reculege în jurul spiritualului înălțând rugăciuni solemne spre cer.

Biserica romano-catolică din Sibiu a fost construită în perioada 1726-1733, iar turnul clopotniță atât de drag mie i-a fost adăugat cinci ani mai târziu în 1738, ea se află situată în Piața Mare din Sibiu. Boltele bisericii sunt de-a dreptul impresionante arătându-ți parcă calea spre cer, de cum intri în biserică un covor roșu te întâmpină și te duce direct la altarul principal, care este situat drept în față, iar de-o parte și de alta a covorului sunt situate bănci pentru reculegerea enoriașilor, ele sunt făcute în stil gotic și oferă o aureolă aparte bisericii. Deasupra băncilor sunt situate corpuri de iluminat, care prin razele lor de lumină permit enoriașilor să-și exprime cu toată tăria gândurile ce-i macină în viața de zi cu zi. În mijlocul bisericii, un candelabru coboară impresionant, iar lumânările lui aprinse denotă coborârea Duhului Sfânt printre noi, pentru a ne cere întoarcerea la El și pocăința noastră veșnică în fața Lui. Dacă pentru o problemă lumească timpul poate să mai aștepte, o zi, două, o săptămână, o lună, de la caz la caz, căința în fața lui Dumnezeu este o problemă ce nu poate fi tergiversată, fiindcă suntem predispuși transcendenței în orice moment, iar pentru asta trebuie imperativ să fim împăcați cu

El,alminteri împărăția Lui va fi mult prea intangibilă pentru noi.

Pe fața altarului principal stă așezată la loc de cinste icoana Sfintei Maria cu pruncul Isus în brațe, de asemenea biserica catolică mai poartă numele și de Sfânta Treime, care de altfel este prezentă în mai toată biserica. Vitraliile sunt și ele la loc de cinste, iar pictorii care au contribuit la crearea lor au dovedit încă o dată dacă mai era necesar că arta și religia merg mână în mână la fel fel ca Sfântul Gheorghe și sulița lui sfântă care răpune balaurul cel malefic.

Aici în această biserică a Sfintei Treimi, m-am simțit eu cel mai bine, aici a fost dintodeauna locul meu ,aici unde clopotnița unește multe suflete dornice de a fi cât mai aproape față de Dumnezeu și de lumea Lui mult mai bună decât aceasta,Aici pe una dintre aceste frumoase bănci pot spune că m-am descoperit pe mine ca om din punct de vedere spiritual și etic totodată,ataraxia pe care o căutăm cu toții nu se poate găsi altundeva decât într-o biserică, și cine nu înțelege asta acela a pierdut bătălia cu viața, deși de multe ori aparențele înșală...

Pe unul dintre pereții bisericii este pictat dumnezeiește așa spune Arhanghelul Mihail, care este tocmai gardianul Bisericii Catolice și de asemenea conducător al armatei divine împotriva forțelor răului.Arhanghelul Mihail are de asemenea sabia în mână la fel ca Sfântul Gheorghe, și ori de câte ori are ocazia îi străpunge pe oamenii răului.Totodată Arhanghelul Mihail este și ocrotitorul evreilor,iar în limba ebraică Mihail înseamnă : cine este Dumnezeu? Care în mod practic devine o întrebare retorică, pentru a sugera faptul că nimeni nu este ca Dumnezeu...

După creștinizarea unicului și puternicului Imperiu Roman, Arhanghelul Mihail a fost considerat patron al Sfântului Imperiu Roman, iar mai apoi și patron al Germaniei.Poliția și armata se mai bucură de ocrotirea acestui sfânt Arhanghel Mihail.

Dumnezeu l-a ales pe Mihail ca fiind comandantul îngerilor , comandantul oștii sale de îngeri care în marea bătălie a reușit să răpună balaurul mastodont și astfel Lucifer a fost alungat din ceruri datorită iscusinței în luptă a Arhanghelului Mihail, care cu glasul de Arhanghel și având trâmbița lui Dumnezeu în tolbă, se va pogori din cer ca să-i ocrotească cu sabia lui sfântă pe toți cei care cred în Domnul și speră la o viață veșnică.Arhanghelul Mihail a păzit ca o slugă credincioasă credința în Domnul și s-a arătat ca fiind adevărata căpetenie peste cetele fără de trupuri, dar ale căror suflete au cunoscut mântuirea veșnică și viață fără de moarte, de aceea el merită să fie așezat la loc de cinste în orice biserică indiferent de natura ei și sărbătorit cu mare cinste și onoare fie la 29 septembrie , fie la 8 noiembrie.

În spatele bisericii se găsea un măr bătrân care oferea tuturor copiilor mere foarte zemoase și pline de vitamine totodată, iar vara după terminarea slujbei,indiferent că era cea de dimineață sau cea de după-amiază, țâșneam din mâinile mamei direct la poalele mărului unde căutam cu speranță și uneori cu indignare un măr copt desprins din pomul roditor și stând cuminte la poalele lui, parcă așteptându-mă pe mine ca să-i gust savoarea, și nu m-a dezamăgit pot spune niciodată.Și-l savuram cu atâta poftă întrucât mai mereu nu apucam să ajung cu el în fața mamei că era devorat complet.

Frustrarea apărea atunci când alți copii o luau în fața mea , și culegeau ei primii merele gustoase, căzute pe jos,iar mie nu-mi rămânea niciunul,de asemenea fiind prea mic ca să mă cațăr în pom după vreun alt măr mă prăbușeam deodată într-o tristețe adâncă , de unde doar zâmbetul mamei reușea să mă aducă la suprafață , cel puțin pentru momentul dat.De la pavatele din centrul istoric al Sibiului făceam o extrapolare cu care mama era mereu de acord spre Podul Minciunilor,locul care este împânzit cu flori de o parte și de alta..ghivecele pline cu trandafiri și crizanteme dau întotdeauna o atmosferă cât se poate de romantică, și oferă totodată o inspirație divină pentru a-ți deschide sentimentul în fața cuiva.

Exact așa mi s-a întâmplat și mie când eram la mijlocul podului și o țineam de mână pe mama, simțeam cum prin vene sângele pulsează mult mai puternic decât în afara podului, iar în acel moment mă imaginam adult și mama devenise dintr-o dată soția mea, fapt ce mă făcea să fiu în acele momente cel mai mândru trecător al podului, dintre toți cei ce se aflau acolo la acea oră.

Podul Minciunilor seamănă oarecum cu Podul Artelor din Paris, care firește este mult mai celebru,fiindcă atât aici cât și acolo iubirea este numitorul comun pentru toți cei aflați pe aceste poduri,

ba mai mult , am observat recent că și la Podul Minciunilor, în speță la baza sa îndrăgostiții închid lacăte de iubire, își scriu inițialele lor pe acele lacăte de iubire și speră ca iubirea lor să rămână așa pentru totdeauna și nimeni niciodată să le desfacă această iubire, dar spre deosebire de Podul Artelor din Paris unde îndrăgostiții după ce au închis un astfel de lacăt aruncă cheia în Sena, pentru a fi siguri că nimeni niciodată n-o va găsi pentru a le desface lacătul și în speță iubirea, aici chiar nu știu ce fac îndrăgostiții cu cheia lacătului, probabil că o aruncă și ei undeva, unde doar ei știu, pentru ca iubire lor să fie la adăpost de orice pericol.

Legenda spune că Podul Minciunilor a fost intitulat astfel, fiindcă el poate să se prăbușească oricând , dacă cineva spune o minciună în timp ce-l traversează, în concluzie toate sentimentele aici trebuie să fie adevărate altminteri...Se mai spune de asemenea că cei care erau prinși cu ocaua mică în piața negustorilor, care nu este situată la mare distanță de pod, erau aduși pe pod și aruncați jos de pe el ca să la fie învățătura de minte, să nu mai păcălească clienții credincioși din fire.

Dar cea mai impresionantă legendă este cea a fecioarelor, care le jurau aici pe pod iubire veșnică logodnicilor și totodată le jurau că sunt nedeflorate...dar dacă în noaptea nunții, aceștia descopereau cu stupoare c-au fost păcăliți, le aruncau pe mirese de pe Podul Minciunilor, ca să le pedepsească pentru minciuna lor. Iar de la 1859 când s-a dat în folosință Podul și până astăzi sunt absolut sigur că multe mirese au făcut cunoștință cu pământul, fiind aruncate de către soții lor, pentru jurământul strâmb de dinaintea nunții.

Podul Minciunilor este cel mai vechi pod din fontă aflat pe teritoriul actual al României, în cei o sută șaiszeci de ani de folosință acest pod a văzut multe întâmplări, unele cât se poate de reale altele cu iz fantasmagoric, dar într-un final acest pod își merită reputația de care se bucură astăzi. Podul are o lungime de zece metri și patruzeci, care este echivalentă cu deschiderea principală care la rândul său are tot zece metri și patruzeci de centimetri.

Ghivecele cu flori așezate cu atât tact de-a lungul podului, o entuziasmau pe mama până la lacrimi, uneori când nostalgia pune stăpânire pe inima noastră , ne conduce spre o întoarcere la copilăria noastră atât de nevinovată, dar care copilărie din nefericire nu durază mult.. Văzând-o fiind atât de impresionată de aranjamentul floral al podului, am încercat ca această impresie pozitivă a esteticii s-o transpun acasă, cumpărând câte un ghiveci de flori asemănător cu cel de pe pod, la fiecare trecere prin Piața Mare, până când mama a reușit să creeze din veranda casei un fel de Pod al Minciunilor.

La fiecare ghiveci adus acasă primeam drept răsplată un pupic de la ea, și în acel moment mă simțeam atât de bine, încât de abia așteptam să-l aduc pe următorul și următorul și parcă niciodată îndeajuns. Copiii în general așteaptă orice mic prilej de a fi răsfățați, iar când acel prilej s-a ivit ei țin cu dinții de el, într-atât de mult încât el rămâne imortalizat în subconștient, de unde mai târziu odată cu timpul va fi adus în conștient, pentru ca aici să fie disecat pe toate părțile, ca firul în patru, și de asemenea un astfel de prilej nu poate fi trecut decât la o amintire plăcută a copilăriei noastre.

Dar lucrul cel mai pozitiv la o întoarcere în timp este tocmai subconștientul nostru , pentru că el mereu le aduce la suprafață, în schimb dacă toate aceste lucruri se petreceau în inconștient atunci ele rămâneau simple întâmplări care au trecut și rămas în afara noastră, și pe care nu le putem trece la capitolul amintiri. Este practic imposibil ca întreaga copilărie a noastră, așa cum a fost, să fi trecut în inconștient, dacă nu întreaga copilărie atunci măcar trei sferturi să ne fi rămas în memorie pentru ca mai târziu când vom avea tot timpul din lume să le facem o radiografie așa cum s-au întâmplat ele în acea perioadă inocentă pentru fiecare dintre noi.

Fiecare perioadă a vieții noastre caracterizează comportamentul nostru, așa cum în copilărie pornim cu emfază cu entuziasm, așa ajunși la maturitate am devenit mai inerți , mai statornici, și parcă mult mai înțelegători cu cei ce ne-nconjoară, și nu în ultimul rând cu noi înșine, acum răbdarea și tăcerea au devenit aliatele noastre în viață, ambele fiind metamorfozate din acea emfază fără preget a copilăriei. Seara când mă plimbam solitar pe străzile din centrul istoric al Sibiului, adolescent fiind, mă uitam adânc în ochii fiecărei doamne, după care analizând-o din cap până-n picioare, îmi dădeam frâu liber imaginației, gândindu-mă la o femeie ideală, care mai târziu să-mi devină soție.

De-a lungul anilor am băgat de seamă multe doamne frumoase, de la care era practic uneori imposibil să-mi dezlipesc ochii, dar spre surprinderea mea n-am văzut femeia perfectă, de care să pot spune că m-am îndrăgostit instantaneu, într-atât de mult întrucât pe loc m-aș fi căsătorit cu ea.

Este oare și acesta unul dintre păcatele tinereții, în speță căutarea cu migală a perfecțiunii?

Da, cu siguranță este, fiindcă în fond și la urma urmei nimeni nu este perfect, iar perfecțiunea se poate găsi doar în povești, unde alminteri tot acolo trebuie căutată și mai puțin aici în aieva, unde oamenii trebuie acceptați așa cum sunt. Dar totuși dintre toate doamnele cu care m-am intersectat, una a rămas întipărită în mintea mea, era acel gen de femeie pe care odată ce ai văzut-o, n-ai cum s-o dai uitării în următoarea zi sau chiar în zilele ce vin...doamna avea părul blond, era tunsă școlărește, avea ochii verzi, nasul mic și drept cu fața rotundă, și prin aureola ei ea îmi dădea o culoare zilei, la fiecare intersectare, era la etatea maturității, undeva pe la treizeci și cinci de ani, tocmai în floarea vârstei și de asemenea în culmea frumuseții. Eu aveam pe atunci patrusprezece ani și tocmai mi se forma sentimentul și mi se deschidea inima spre o iubire, care de multe ori corespunde cu o utopie pentru acea vârstă.

De ce o utopie? Fiindcă la acea vârstă adolescenței încă n-au făcut pasul într-o lume reală, ei au încă lumea lor de basme, una de visare, în care toate visele devin una cu aieva în zorii zilei. Așa eram și eu, visam la o prietenie intimă cu acea doamnă, fără a ști însă dacă acea doamnă e măritată sau nu, fără a avea prea multe însușiri despre ceea ce putea reprezenta o relație, cu alte cuvinte eram un agnostic de zile mari, dar unul care avea voință, vise și utopii specifice probabil pentru acea vârstă. Cu siguranță că la un moment dat doamna m-a remarcat, nici n-avea cum să nu o facă, fiindcă privirea mea era ațâtită asupra ei încă de la mare depărtare, când o reperam coborând în josul străzii înspre Piață, mereu o recunoșteam după mers, iar mai târziu chiar și după vestimentație, care vestimentație reprezenta eleganța de odinioară a cucoanelor din perioada interbelică, rochii lungi și largi, pălării mari pe cap, uneori o umbrelă în mână, iar poșeta modernă era în locuită de un coșuleț frumos împletit manual din răchită unde doamna punea fructele, legumele și mai ales florile cumpărate sârguincios din Piața Mare a Sibiului de la negustorii autohtoni care o împânzesc de bună dimineată și până la orele târzii ale amiezii, când probabil căldura și oboseala îi împing spre casele lor.

Doamnei îi plăceau mult florile în special trandafirii cei roz, pe care odată cumpărați erau așezați în coșulețul ei estetic cu o asemenea migală și cu un asemenea tact ce rar mi-a fost dat să văd în viață, aidoma doamnelor care după ce au cumpărat mai multe ouă le așează pe acestea în coșulețul lor cu cea mai mare grijă. Dalb, așa arăta coșulețul doamnei mele la finalul tecerii ei prin Piață, această aureolă era dată fără îndoială de către florile alese cu mare știință de către ea, iar cine se pricepe la flori în general se pricepe și la artă, aici aveam încă un motiv de simpatie în plus pentru ea, deoarece încă de la etatea aceea încercam să înțeleg arta, ba mai mult o împleteam cu religia.

Doamna m-a remarcat cu siguranță, dar ce-o fi gândit ea atunci, n-am să știu niciodată, dar ceea ce știu e că-n unele zile doamna își întorsese privirea spre mine, și îmi arunca câte un zâmbet strălucitor, care pur și simplu făcea în clipa aceea ca porțile cerului să mi se deschidă și de acolo un grup de îngerași coborau special pe pământ după mine, spre a mă ridica la cer și a mă duce direct în rai, acolo unde întâlneam cei mai frumoși oameni pe care-i puteam vedea vreodată și acolo unde de asemenea am ascultat cea mai armonioasă muzică pe care am auzit-o vreodată...Acolo în rai, totul era estetic totul era armonios, iar acest sentiment era durabil și mi-era îngăduit doar prin intermediul zâmbetului dumnezeiesc al doamnei mele, fără de el accesul în rai era strict interzis pentru mine.

În acele momente constatam că doamna este habotnică, de-o bunătate sufletească ieșită din comun, și așa se făcea că orice atingea doamna cu bagheta ei magică devenea solemn. Solemnitate, asta am simțit și eu când zâmbetul ei mi-a atins coarda sensibilă a inimii, în acele momente pe care n-am să le pot uita vreodată nici dac-aș vrea. Într-o zi văzând-o din nou coborând strada, în nebunia mea de adolescent am simțit nevoia s-o opresc și să-i spun câteva cuvinte tandre, pulsuniile mele interioare mă împingeau așa cum o locomotivă împinge un vagon spre depou, dar tot dinspre interior am primit în acel moment un sentiment de vinovăție pentru cutezanța acestui gest, pe care alminteri mi-l doream din toată inima. Și

așa am mai trecut o dată pe lângă doamna îmbrăcată cu o rochie albă lungă până jos, imprimată cu flori de culoare roz, care se asortau perfect cu părul ei blond și cu coșulețul ei de cumpărături galben ca paiul, fără însă a reuși să-mi exprim sentimentul în fața ei.

Poate că a fost mult mai bine așa deoarece cuvintele mele puteau fi greșit interpretate, iar atunci doamna mă ștergea definitiv din conștientul ei pentru totdeauna, iar eu nu-mi puteam permite una ca asta, și de aceea m-am hotărât să ascund acea simțire, acele cuvinte atât de tandre, dar care se puteau întoarce la fel de bine împotriva mea. Ajuns acasă, am căzut din nou într-un vis într-atât de adânc, întrucât cu greu am mai găsit ieșirea spre realitate, exact ca dintr-o căzătură într-o prăpastie fără fund.

Mă gândeam atunci la ontologia femeii, cum că ea este foarte abilă în dragoste, ea simte imediat sentimentul bărbatului, fiindcă ea se naște exclusiv pentru a iubi: bărbatul, natura, viața în sine, ea prin talentul său nativ poate să anticipeze de la bun început că trupul ei îi va produce o mare plăcere bărbatului, singurul dezavantaj al bărbatului aici, e că o femeie având bună-știință de toate acestea îl poate liniști imediat, printr-un simplu gest, care la prima vedere poate părea anodin, și atunci tot bărbatul se simte vonovat prin încercarea peste măsură a sentimentului ei, iar acel sentiment de vinovăție nu vine niciodată singur, el este urmat de nelipsita suferință, care este compusă din două părți: prima - suferința noastră interioară, iar a doua gândul că și ea poate suferi de pe urma insolenței noastre, o amplifică și mai mult pe prima.

La cină, mama la fel ca orice mamă, m-a simțit îndrăgostit lulea, privind prin mine văzându-mi văpaia inimii care ardea mai tare ca niciodată, și pe un glas domol mi-a spus:

-Sunt fericită pentru tine, Sebastian!

-Mulțumesc mult mamă, dar momentan nu înțeleg sensul acestei fericiri..

-Ascultă, Sebastian, o mamă simte ce se petrece la interiorul propriului fiu uneori chiar mai bine decât persoana în cauză, așa cum te simt eu pe tine în acest moment, îți simt văpaia cărând și bulversând de asemenea sentimentul în susul și-n josul inimii, până când acesta se dilată într-atât de tare la interior întrucât te trădează la exterior, lucrul acesta o mamă îl simte instantaneu Sebastian, crede-mă pe cuvânt..

- Și încă ceva Sebastian, această văpaie ți-a fost aprinsă de către o doamnă în adevăratul sens al cuvântului, deoarece o adolescentă de etatea ta nu era în stare să-ți bulverseze sentimentul într-atâta, dar o doamnă care prezintă o estetică la care orice bărbat visează cu siguranță e în stare de așa ceva.

-Tocmai de aceea cunoscând bine rațiunea femeii, încerc pe undeva să te previn, ca să nu-ți faci mari iluzii cu privire la acea doamnă, fiindcă noi doamnele căutăm altceva..dar pe de altă parte mă bucur din suflet că acea doamnă contribuie prin frumusețea ei la formarea sentimentului tău, la formarea caracterului tău într-o mai mică sau mai mare măsură, și nu în ultimul rând Sebastian la fixarea obiectului tău sexual, care pentru tine la această vârstă reprezintă mult.-Cu acestea spuse, eu sunt și voi fi aici pentru tine Sebastian, și îți voi fi un pilon de sprijin de fiecare dată când vei avea nevoie..

-Mulțumesc mult mamă...cu greu am reușit să mă abțin de la extinderea conversației, și asta doar pentru ca cina să poată fi servită, și astfel ea să nu se transforme într-un proces de etică. Mama avea parțial dreptate când îmi spunea că fixarea obiectivului sexual reprezintă mult pentru mine în acest timp, unde a greșit aici, sau poate din pudism n-a dorit să-mi amplifice sentimentul, spunându-mi cum era și de altfel corect că acea fixație reprezintă totul pentru mine și nu doar mult. Aș fi în stare să fac multe, dacă nu orice pentru acea doamnă, pentru dragostea ei, în momentele acestea când sentimentul înflăcărat peste măsură ignoră cu bună-știință părțile negative pe care acea doamnă le-ar putea deține și se aruncă cu o încredere orbește înspre jumătatea lui. Sperând că și acea jumătate gândește la fel, simte la fel, există la fel și stă pregătită exact ca o săgeată într-un arc pentru a fi lansată spre culmile fericirii, fără nico brumă de platitudine.

Dar vai, câtă naivitate există într-o asemenea rațiune, cât entuziasm și câte speranțe deșarte poate degaja o astfel de dorință a pubertății, prin care probabil a trecut fiecare, și unde la finalul ei a luat naștere marea nostalgie care ne bântuie până la ultima clipă a vieții noastre. Unde eram noi astăzi fără de această nostalgie, această oglindă fără falii a trecutului, de unde mai aduceam noi subiecte într-un

dialog cu o persoană pe care n-am mai văzut-o de mult ?

Acest izvor nesecat vreodată numit nostalgie, este practic echivalentul istoriei universale și este de bun augur așezat cu tact în subconștientul nostru. Nostalgia mai este echivalentul unei mari biblioteci, de unde când dorim vreo carte o luăm, o punem pe masă și mai apoi o răsfoim, cu o mai mare sau mai mică voluptate.

O cântăreață de origine italiană, celebră, a lansat un cântec care de altfel a produs vâlvă în rândul ascultătorilor, unde aceasta a intrat în labirintul nostalgiei de unde n-a mai reușit să iasă, decât după multe dezamăgiri, conflicte interioare și speranțe deșarte, toate acestea ducând-o la concluzia că dragostea uneori poate fi stranie, părând o cauză obtuză greu de deslușit. Și când stau să mă gândesc că și eu momentan simpatizez o doamnă în locul unei adolescente, cum ar fi normal, ajung și eu la concluzia că dragostea e cât se poate de stranie în anumite etape ale existenței ei..

Seara înainte de culcare îmi aloc mereu un timp pentru a mă ruga și a întări pe zi ce trece legătura între mine și divinitate, în primul rând, îi mulțumesc Domnului meu pentru simplul fapt că exist, odată ce existăm viața capătă un sens, o nuanță, dar asta depinde doar de sufletul nostru care e în măsură să aleagă destinația finală, dreapta sau stânga sau mai precis spus raiul sau iadul, cu siguranță că sensul vieții noastre trebuie să fie unul spre dreapta, de aceea la sfârșitul zilei trebuie să mărturisim și de asemenea să ne cerem iertare pentru săvârșirea păcatelor cu voie sau fără voie comise de către noi păcătoșii. Că mai întâi de-a fi iertați trebuie să recunoaștem că am greșit, și totodată în sufletul nostru trebuie să existe o remușcare pentru asta, iar pe obrazul nostru o lacrimă gata să cadă jertfă pentru ca noi să fim miluiți.

Dragostea noastră pentru Isus trebuie să fie într-atât de mare, încât să ne putem identifica cu iubirea Lui pentru oameni și de asemenea cu suferința sa pentru noi, doar așa ne putem considera buni creștini.

Ușa cerului va fi deschisă mereu pentru noi muritorii, nouă nu ne rămâne altceva decât să facem pasul spre acea ușă, dând dovadă de multă iubire, iertare și umilință și respectând mereu cuvântul Lui care a fost așezat pe hârtie cu litere de aur, pentru a rămâne veșnic întipărit în sufletul nostru. După un astfel de moment sufletul nostru este mult mai curat și ușor de asemenea, iar îngerii au coborât lângă patul nostru pentru a ne păzi sufletele de forțele întunericului, care sunt gata pregătite pentru a ne trage cu toată puterea în ispită și a ne murdări sufletele acum purificate, cu mult noroi și multă suferință.

De aceea compania oamenilor foarte păcătoși aduce multă suferință, iar compania oamenilor purificați aduce multă dragoste și bunăstare, în concluzie este un păcat al tinereții compania copiilor care au luat-o pe un drum greșit în viață?

Cu siguranță că este...mama chiar îmi atrăgea atenția într-una din zile cum că trebuie să fiu foarte atent la felul cum îmi aleg anturajul și concomitent relațiile de prietenie, fiindcă din zece adolescenți, nouă aleg un drum greșit în viață, în speță drumul teribilismului și al viciilor, de unde practic distanța de întoarcere la drumul cel bun e mult prea mare, și practic e imposibilă de parcurs într-un timp atât de scurt, timp care reprezintă trecerea de la adolescență la maturitate. Iar acest drum din nefericire este parcurs doar o dată-n viață, după care timpul uneori atât de hain nu ne mai permite întoarcerea în viață, și-n concluzie acel drum va rămâne interzis pentru totdeauna ..

Unele familii sunt de-a binelea iresponsabile, tot mama îmi spunea asta fiindcă nu se ocupă deloc, nu arată nici cel mai mic interes pentru educația propriilor copii, și aceștia în scurt timp devin frunze în vânt și aici ia naștere tragedia pentru fiecare în parte. Ne place să ne reprezentăm prin copiii noștri doar atunci când ei sunt mici, frumoși și inocenți, dar când aceștia cresc și ar trebui puși într-un proiect, pe un drum bun, îi lăsăm baltă exact cum călătorul grăbit să coboare atunci când trenul său a ajuns la destinație, își lasă fără de vreo brumă de regret ziarul care în prealabil a fost răsfoit pe una din banchetele compartimentului unde a călătorit.

Tot așa , un astfel de călător își abandonează copilul pe maidanul din fața blocului său , sau mai rău îl lasă pradă la vreun colț de stradă cu o geantă de iluzii și un geamantan de speranțe, care într-un final nefericit ruinează orice posibilitate de devenire a aceluși copil. Singurul care mai poate face diferența în asemenea cazuri este doar bunul Dumnezeu, care văzând-ne într-o continuă suferință, poate într-o zi își

va îndrepta fața către noi păcătoșii și astfel prin harul său să ne înzestreze cu o inteligență și o responsabilitate de a fi noi înșine capabili să luăm deciziile cele mai corecte și oneste în viață, și de asemenea să ne așezăm pe cursul potrivit al apei ca atunci când vom ajunge la destinație să fim în dreapta Lui.

O veste cât se poate de tristă mi-a parvenit da la țară, acolo unde bunica ,scumpa mea bunică a suferit un atac cerebral și a fost luată cu salvarea, acum aflându-se la Spitalul Județean din Sibiu.Într-o grabă de nedescris am ajuns și eu acolo, unde de altfel părinții fiind în spital în momentul venirii ei s-au străduit alături de medicul neurolog al secției s-o stabilizeze și totodată să o mențină în viață.Au și reușit, bunica fiind cea mai mare habotnică pe care am întâlnit-o vreodată în viața mea, nu marita cu siguranță o astfel de despărțire de cele lumești, fără ca-n prealabil să-și citească canoanele ei dragi de prin cărțile de rugăciuni sfinte, fără ca să se sposedească la preotul comunei, fără ca să mai îngenuncheze măcar o dată în fața altarului Maicii Domnului din frumoasa și mult îndrăgita biserică din comuna natală, fără a mai auzi poate pentru ultima dată clopotnița răsunând fără egal de-a lungul satului, când clopotele trase cu putere și voluptate totodată de către voinicii comunei vestesc orele amiezii și în acel moment țaranul harnic oprește munca câmpului și se retrage la casa lui pentru o binemeritată odihnă și nu numai, chiar și pentru o rugăciune înălțată la cer spre Dumnezeu pentru puterea dată de muncă și pentru recolta pământului care fac ca viața la țară să nu se oprească niciodată.

Acolo e o poveste fără sfârșit, doar actorii scenetei se schimbă, în rest totul se conservă în tandem cu pământul și Dumnezeu.Date fiind aceste condiții bunica nu putea părăsi această lume fără a-și încheia socotelile cu ea, nu încă, de asemenea Dumnezeu cunoscând toate voluptățile bunicii n-avea cum s-o ia la dreapta sa , fără ca ea să-și purifice sufletul, pentru a ne putea părăsi împăcată cu ea însăși.

Intrând în salon mă așteptam ca să găsesc o femei bătrână, răvășită pe patul morții, având fața ternă părul destrăbălat și corpul la granița între viață și moarte, dar n-a fost deloc așa, am găsit-o pe bunica mult mai tânără parcă, având pe buze un zâmbet divin, părul împletit frumos, la fel ca cel de dinaintea plecării la biserică, prezentând de asemenea o față fără fobii și toate acestea mă duceau la concluzia fericită că moartea mai așteptă puțin, și că bunica se mai poate bucura puțin de viață.

A fost pentru prima dată și ultima totodată când bunica a fost internată în spital,ea fiind mereu sănătoasă , fără a se plânge vreodată de ceva lipsă, chiar și atunci când era cazul..iar astăzi nu putea nicidecum să dea bir cu fugiții, în fața morții chiar să spună pas vieții, acel spirit de luptător din interiorul ei a menținut-o printre cei dragi, credința ei, aș putea spune a ajutat-o pentru a merge mai departe și a păcăli moartea, care așteptând ca o hienă în dosul ușii credea că mai face o victimă astăzi, dar prezența Arhanghelului Mihail lângă patul bunicii l-a făcut pe Lucifer să ia cale întoarsă și s-o mai lase puțin pe bunica printre noi.

Uneori lucrurile iau o asemenea întorsătură în viață întrucât întreaga știință, în frunte cu medicina, biologia , chimia, fizica rămân fără de explicații în fața unor minuni demnezeiești, ca cea a bunicii.

Când Arhanghelul Mihail a coborât împreună cu ceata lui de îngeri pentru a lupta împotriva morții în salonul bunicii, noi nu l-am văzut, dar sunt ferm convins că bunica da, noi cei apropiați ei nu l-am văzut pentru că nu merităm,suntem mult prea păcătoși pentru un privilegiu într-atât de mare.

Chiar și bunica aflându-se în ghearele morții și văzând bătălia cruntă între cele două forțe, n-ar fi îndrăznit să ne relateze ceea ce a văzut, fiindcă minunile se abat asupra persoanelor care chiar merită iar cu siguranță bunica este una dintre acestea , și de regulă aceste persoane nu relatează mai departe minunea înfăptuită din cel puțin două motive:unul-odată ce o faptă bună este deconspirată ea devine automat nulă,iar al doilea fapt este că, chiar dacă bunica relatea tuturor marea bătălie ce avusese loc în salonul ei , sub ochii ei, nu o credea nimeni, fiindcă puțini sunt cei aleși să creadă cu adevărat ,și tocmai de aceea se întâmplă atât de rar câte o minune, ca aceea întâmplată bunicii..

Dumnezeu, prin Arhanghelul Mihail și-a arătat încă o dată fața pentru cei ce cred cu adevărat în El.

Ajunsă acasă și întinsă pe pat fiind, i-am sărutat mâna bunicii precum i-ș fi sărutat-o lui Dumnezeu și i-am mulțumit în genunchi pentru tot ceea ce a făcut pentru mine, de-a lungul existenței ei și cu o sărutare pe fruntea ei joasă i-am încredințat sufletul, trupul într-o vindecare cât mai rapidă.

Bunica , revenită cel puțin parțial din lupta cu moartea, și-a continuat fericită ritualul ei , ritual ce include aproape în totalitatea sa legătura cu Dumnezeu și biserica, astfel primul drum prima destinație a bunicii a fost biserica, acolo unde odată intrată s-a simțit ca peștele în apă, iar cine ar fi văzut-o pentru întâia dată n-ar fi zis că tocmai această femeie sprintenă, plină de energie a susținut nu demult o bătălie cu moartea, din care a reieșit biruitoare, adevărat beneficiind de ajutoare divine, ca Arhanghelul Mihail și ceata lui de îngeri.

Clopotnița bisericii a răsunit într-atât de frumos în acea zi întrucât bunicii i-a dat aripi, devenind ea însăși un adevărat înger printre oameni, s-a spovedit, s-a rugat, fără preget, a îngenuncheat cu umilință și compasiune în fața altarului Maicii Domnului, a citit din cartea ei preferată de rugăciuni cu atâta evlavie, aidoma unui copil care citește pentru prima dată un basm și nu-și poate desprinde ochii de la cuvintele frumoase pe care le vede în față. Într-adevăr în acea duminică bunica și-a câștigat respectul dacă mai era nevoie, în fața tuturor consătenilor care în acele momente au apreciat-o la adevărata ei valoare. După slujbă bunica a împărțit dulciuri tuturor copiilor aflați în preajma bisericii și nu numai.

Prin gestul acesta bunica a voit mereu să arate o afecțiune și un respect tuturor copiilor, care mâine devenind adulți la rândul lor să transmită acest respect generațiilor ce vin. Copiii în ochii bunicii erau niște îngerași fără egal, mai curați ca lacrima, ce trebuiau protejați de toate obtuzitățile vieții, la care aceștia sunt supuși fără voia lor. La scurt timp, aflându-ne în ajunul Crăciunului, copiii n-au uitat-o pe bunica, nici n-aveau cum și au venit s-o colinde cu mic cu mare, iar dacă la o casă copiii stăteau în jur de zece minute, timp în care cântau o colindă frumoasă, ajunși în casa bunicii ei au stat trei ore, timp în care au cântat, recitat, dint toată inima și din tot sufletul toate colindele pe care le știau ei, uneori fiind acompaniați de către tocmai bunica însăși, care așa la senectute și bolnavă a încercat din când în când să dea colindei o brumă de aureolă și de veselie.

A și reușit? - Odată ce copiii s-au simțit într-atât de bine alături de ea, înseamnă că da, bunica a reușit să rămână în inimile tuturor copiilor și asta e tot ce contează pentru moment. Bunica, deși bolnavă fiind a dat dovadă de-o răbdare ieșită din comun și de o politețe cât se poate de ridicată față de acești copii, și nu în ultimul rând față de noi cei dragi ei. Așa numesc eu o inimă de aristocrat, o inimă care deși nu era la capacitățile ei maxime a dat dovadă de atâta înțelegere și bunătate cu toți cei aflați în jurul ei.

Biserica a fost neîncăpătoare în sfânta zi de Crăciun, iar bunica deși culcându-se foarte târziu, mult după miezul nopții, a făcut un efort supranatural pentru a putea îngenunchea încă o dată la altarul Maicii Domnului atât de drag ei. Și încă o dată acea înverșunare de pe fața ei la rostirea rugăciunilor, a atras din nou atenția tuturor celor prezenți, care pur și simplu au rămas siderați de puterea și energia bunicii, care de altfel nu erau pământești, ele nu aparțineau acestei lumi, cu siguranță ele aparțineau divinității, și i-au fost trimise bunicii pe pământ ca drept răsplată pentru credința ei fără de preget de-a lungul întregii sale vieții, fiindcă bunica la rândul ei s-a născut într-o familie de hobotnici și a fost crecută strict în spiritul religiozității care tindea spre maximul credinței sale. Această credință a ajutat-o mereu să depășească greutățile vieții având dintotdeauna zâmbetul pe buze.

În condiții normale de Crăciun ninge ca-n povești, iar străzile erau acoperite de un covor mat de nea, ceea ce practic făcea imposibilă deplasarea bunicii la biserică în acea sfântă zi, doar că acum n-a fost la fel, un soare pătrunzător de primăvară și-a făcut loc în înaltul cerului de unde razele sale de lumină foarte puternice te invitau practic afară din casă, ba și mai mult îți îndrumau drumul parcă , spre biserică, unde de asemenea clopotnița răsunând dimineața fermecător , te chema dar fără cuvinte la Casa Sfântă a Domnului, pentru a lua parte la sfânta liturghie din ziua Crăciunului. Tote acestea adunate au rezultat prezența bunicii la sfânta biserică și bucuria ei fără margini pentru simplul fapt că și-a putut îndeplini dorința de pe patul spitalului, aceea de a muri împăcată cu sine...

În ultimele săptămâni bunica nu s-a simțit prea bine, problemele ei de sănătate o apasă din ce în ce mai tare, în plus ea se străduiește din răspuțeri să nu ne arate asta, nu dorește sub niciun chip să ne împovăreze cu problema ei, și așa într-o seară aflându-se în pat cu bunicul meu i-a spus acestuia: întoarce-mă pe o parte, acestea fiind și totodată ultimele cuvinte ale bunicii aici pe pământ!

A murit bunica, pe care noi cu toții am îndrăgit-o și apreciat-o atât de mult, de data aceasta ea a

pierdut bătălia cu moartea, dar într-un final s-a stins cu adevărat fericită, sau mai bine spus Dumnezeu a iubit-o și El la fel de mult ca noi, poate și mai mult, și tocmai de aceea a decis ca s-o ia la El și să o așeze în dreapta Lui, acolo unde de altfel e și locul ei. Dacă la Spital în Sibiu, bunica a avut ajutoare divine în lupta ei cu moartea, acum a fost total diferit. Arhanghelul Mihail împreună cu ceata lui de îngeri n-a mai coborât din ceruri pentru a ajuta-o pe bunica în bătălia ei finală cu moartea și aceasta bolnavă fiind a pierdut bătălia cu moartea chiar din prima rundă, din primele secunde, de altfel moartea n-a avut adversar în această luptă inegală.

Odată ce bunul Dumnezeu și-a luat mâna de pe patul bunicii acesta a devenit o victimă sigură. De asemenea divinitatea a decis ca ea să nu mai rămână printre noi păcătoșii, care cu prisosonță nu merităm o asemenea ființă alături. Eu nu am fost martor la moartea bunicii, dar din relatările bunicului meu n-a existat niciun fel de luptă în acel ceas al morții și nici Arhanghelul Mihail n-a fost zărit prin preajmă pentru a-i lua apărarea bunicii, dar cum probabil bunicul meu era mult prea păcătos, chiar dacă exista vreo luptă el tot n-o putea vedea, ca mai apoi s-o descrie. Divinitatea se arată doar oamenilor aleși de către ea, în concluzie noi nu ne putem alege divinitatea, ci ea ne alege pe noi după harul sufletului nostru și mai puțin după bogăția noastră sau poziția noastră socială, așa cum fiecare dintre noi visează la un moment dat să fie în vârful ierarhiei pe scara socială.

Divinitatea în schimb gândește altfel, iar Judecata de Apoi este singura în măsură să separe grâul de neghină, binele de rău și fericirea de suferință. și toate acestea într-un final separă viața de moarte, de aceea chiar și în aceste momente triste de doliu eu sunt fericit, fiindcă bunica n-a murit, ea trăiește în ceruri alături de cei dreți și curați ca ea, acolo nu există moarte ci doar un izvor nesecat de viață, fericire și liniște, ce-și putea dori bunica mai mult decât atât?

Și clopotnița bisericii parcă n-a răsunat niciodată mai cu glas, decât acum la înmormântarea bunicii. La slujba de înmormântare a fost multă lume, după cum mă și așteptam, dar sincer niciodată nu mă așteptam să fi fost atâți de mulți copii, care într-o mână aveau o floare și în alta o lumânare deschisă în memoria bunicii atât de dragă lor, care bunică nu cu mult timp în urmă îi trata pe acești copilași ca pe niște prinți, oferindu-le cu inima deschisă toată dragostea, afecțiunea, bunătatea și nu în ultimul rând toate dulciurile posibile acestor îngerași. Iar acum copiii au ținut morțiș să fie alături de ea pe ultimul drum al ei către eternitate, ca semn de mulțumire și apreciere pentru tot ceea ce a făcut bunica pentru aceștia

Slujba de înmormântare a fost oficiată de către doi preoți catolici, care la rândul lor cu greu și-au putut stăpâni emoțiile când despărțirea părea inexorabilă, iar cuvintele au devenit foarte scumpe pentru fiecare dintre noi în parte. În timp ce noi o plângeam practic fără preget aici jos, bunica ne privea cu seninătate de sus, având pe buze un zâmbet strălucitor, într-atât de mare încât cerul s-a luminat dintr-o dată și soarele ardea la fel ca într-o zi toridă de iulie, deși acum eram la mijlocul lunii aprilie.

Căldura primită de sus a mai descreștit frunțile noastre posomorâte, și sunt ferm convins că bunica n-ar fi dorit o astfel de atmosferă aidoma Drumului de la Golgota. ea ar fi preferat ca noi să fim veseli, cu sufletul curat, cu zâmbetul pe față, la fel cum a fost ea toată viața ei, deși unele situații impuneau o astfel de atmosferă ea mereu a ținut să detensioneze acea atmosferă venind în față cu o scurtă satiră, sau cum a făcut și Isus cu câte o învățătură pozitivă din car noi păcătoșii să fii învățat ceva. Aceasta a fost bunica, mereu pozitivă, mereu cu Isus în suflet, mereu cu zâmbetul pe buze, acum singura întrebare rămasă e aceea dacă noi o putem urma în această ideologie de viață?

Cu siguranță nu, pentru că după cum am mai spus și mai sus, ea a fost aleasa și noi nu, noi care rămânem aici cu păcatele noastre, unele ale tinereții altele ale bătrâneții, dar tot păcate sunt...

Zâmbetul bunicii, a rămas mult pe cer fiindcă cea săptămână de aprilie a fost cea mai caldă din ultimul secol, ceea ce spune ceva despre calitatea interioară a bunicii, și felul cum și-a petrecut ea viața pe pământ, de vreme ce divinitatea i-a oferit o ieșire triumfală din lumea celor ce mor și totodată o intrare grandioasă în lumea celor fără de moarte și de păcat.

Întors la Sibiu, simțeam din toate puterile că nu aparțin acestei planete și doar legea gravitației mă mpiedeca să zbor spre cer, acolo unde am toate șansele de a-mi întâlni bunica. Ultimele nopți au fost

în întregimea lor albe, toată această tevdatură cu bunica mi-a bulversat întreg mecanismul nocturn, și nu în ultimul rând întreaga viață. Noaptea, neavând somn mă plimbam nestingherit pe străzile Sibiului, care la acele ceasuri târzii erau populate de către doamne sau domnișoare de companie, care la acele ore își vindeau trupul unor domni dornici de plăcere și de asemenea generoși, presupun.

Eu fiind pe atunci încă agnostic în relațiile sexuale nu mă puteam imagina apelând la serviciile acestor doamne de moravuri ușoare. Asta simțeam în conștiința mea la acea vreme, dar totodată inconștientul și subconștientul își aveau rolul într-o astfel de reține, fiindcă undeva în adâncul sufletului, chiar dacă nu mă mai gândeam de-o bună perioadă de timp la ea, imaginea doamnei mele din Piața Mare mă înfrâna momentan spre o altă doamnă, practic îmi suprimeam dorința, iar libidoul sexual era axat în totalitate pe ea, și indiferent despre ce femeie era vorba în acele momente, acea imagine a cucoanei mele bloca intrarea unei altei imagini și astfel repudierea și-a făcut loc.

Pot spune că acele doamne de companie erau frumoase, dar niciuna nu se ridica la frumusețea și aristocrația doamnei mele, nici pe departe. Când am mai înaintat în vârstă am început să înțeleg că acele doamne erau acolo dintr-o mare nevoie și mai puțin pentru plăcere, pentru ele orice client reprezenta un balon de oxigen în existența lor zilnică, și în unele cazuri nu numai a lor ci a întregii familii, iar acum când stau să mă gândesc blestemarea lor și uciderea lor cu pietre mi se pare mult prea exagerat, într-o lume în care înțelegerea, clemența și compasiunea ar fi trebuit să triumfe, iar crima și ura să fie rămase odată cu timpul în loc, dezvoltând astfel o metafizică perpetuă.

Ceasul din Piața Mare indica ora trei dimineața, și eu în continuare fără somn mă plimbam, în timp ce aceste doamne fie și ele de moravuri ușoare încercau din răspuțeri să-și ducă existența, așa cum au considerat ele de cuviință.

Uneori regăsim când intrăm într-un loc unde ne-am petrecut copilăria, ceea ce am fost odinioară, imaginile naivității noastre sunt aduse și analizate rând pe rând, la suprafață, întocmai pentru a nu pierde contactul cu realitatea și lumea ce ne înconjoară, și de aici rezultă cele mai multe aserțiuni, care de cele mai multe ori sunt aceleași, fiindcă ele redau mai mult efectul și mai puțin cauza.

Încă mai aud acea voce blândă a bunicii, care m-a învățat să rostesc rugăciunile de dimineață și seară ca numeni alta, în astfel de clipe umilinta și căința se citeau pe fața îndurerată a bunicii. Parcă mereu în astfel de momente solemne, bunica refăcea fericita în sufletul ei Drumul Golgotei, și lua asupra ei toate patimile lui Isus, încă un motiv pentru care Dumnezeu a iubit-o atât de mult și n-a abandonat-o niciodată la greu, și eu la rândul încerc să calc pe urmele ei, dar momentan nu simt acea conexiune între mine și divinitate, iar pentru a obține-o cu siguranță trebuie să muncesc mai mult în această privință.

Vorbele calde, ale bunicii îmi rămân și acum întipărite în minte:

-Sebastian, viața o să-ți scoată în față multe greutăți, multe obstacole, iar dacă vreodată vei fi pe cale să cedezi acestora, remediul cel mai bun este și va rămâne natura și Dumnezeu, care a creat-o. O simplă privire înspre cer și una spre natură e îndeajuns ca să știi că cineva acolo sus te iubește și tocmai de aceea ne-a lăsat natura aici jos, pentru ca noi să ne putem înconjura de atâtea și atâtea lucruri minunate pe care aceasta ni le oferă. Florile, de exemplu Sebastian, reprezintă o parte dintr-un minunat al naturii, și ele mereu vor aduce fericirea și bunăstarea celui ce le iubește și le apreciază, de asemenea.

-Dumnezeu când a creat femeia, a asemuit-o cu o floare, ce trebuie mai mereu udată altfel se ofilește, de asemenea ambele au în comun frumusețea, care este de-a dreptul inegalabilă, oriunde ai căuta n-ai să poți găsi o estetică mai mare decât ceea ce-ți oferă o floare sau o femeie. Din nefericire umanitatea le-a neglijat în ultimul timp, așa spune în ultimul secol atât pe una cât și pe alta, destul de mult și cu siguranță aceasta mai reprezintă o cauză care a dus la degradarea umanității contemporane.

Dumnezeu vrea să-i vadă pe oameni fericiți, în mijlocul naturii atât de frumoase, și doar așa îmi spusese bunica va exista mereu o consolă pentru fiecare tristețe, indiferent de mărimea ei. Bunăstarea se poate pierde oricând, dar fericirea din inimile noastre nu ne-o poate lua nimeni, fiindcă omul fericit e și concomitent protejat de acolo, de undeva de sus. Tot bunica, stând alături de mine într-o seară de vară ce părea că nu se mai termină, pe banca din fața casei, îmi spunea pe tonul său blând și frumos, că

uneori florile se căsătoresc între ele, dar spre deosebire de oameni ele nu au parte de zestre, de poziție socială sau de bogăție, singura lor bogăție este sentimentul și identitatea, care paradoxal sunt exact lipsurile omenirii de azi. În acea seară lungă de iulie, bunica înarmată mai ca totdeauna cu o răbdare de fier, mi-a povestit până în cel mai mic detaliu cum o răsfăța pe mama, pe când aceasta era mică, cuminte și frumos așezată în pătuțul ei, aducându-i din grădină flori și punându-le cu tact pe marginea patului, iar în acel moment mama zâmbea foarte tare, semn că florile o încântau la culme, dar mai existau și dăți când mama făcea mofturi, semn că mireasma florilor nu o încântau prea mult..

Și așa bunica și-a dat seama ce fel de flori iubește mama, și cel fel de flori iubește mai puțin, încă de la acea vârstă fragedă, mama și-a dezvoltat la fel ca oricare altă femeie pasiunea pentru flori. Unele flori sunt aidoma oamenilor, foarte frumoase și aranjate la suprafață, dar de la interior emană un miros urât, iar treaba aceasta mama o știe cel mai bine, când fiind doar de-o schioapă a reușit să detecteze și să repudieze acest miros insolent, chiar din pătuțul ei cel inocent.

Chiar și în ziua de astăzi, tradiția florilor s-a păstrat cu sfințenie în familia noastră, datorită conservării ei, urmată de o educație rafinată și așa putea spune aleasă, a cărei origini și istorie o cunoșteau perfect atât bunica cât și mama, și așa ele n-au făcut nimic altceva decât să regreseze puțin în amintiri acolo unde zăcea nedeflorată această tradiție și s-o aducă la suprafață, ridicând-o în slăvi așa cum știau ele mai bine.

După sentiment, florile sunt cele care mai aduc un numitor comun între mine și cucoana din Piața Mare, pe care niciodată dar absolut niciodată n-am zărit-o fără flori în coș îndreptându-se spre casă, ceea ce se cheamă tradiție și istorie cu siguranță.

Mergând spre biserică, pentru slujba de dimineață, am zărit-o din nou pe doamna mea, atât de dragă și misterioasă mie, îmbrăcată fiind în mult îndrăgita ei rochie imprimată cu flori, bineînțeles de data aceasta alta, pe un fundal crem, florile roșii ca focul scoteau în evidență părul ei blond, frumos aranjat școlărește, și ochii ei mari albaștri, care în himera mea tresăreau de fiecare dată când ne intersectam privirile. Nici de data aceasta n-a făcut rabat, sau asta cel puțin din punctul meu de vedere și chiar înainte de a intra în biserică, am comis un păcat spunându-mi: oare la ce se gândește scumpa mea doamnă în acele momente când trecem unul pe lângă celălalt și parcă dorim să ne oprim pentru a ne spune ceva, unul celuilalt, dar tot ceva nu ne îngăduie această oprire, și acum caut acel ceva.

Să fie oare pudismul? Poate diferența de vârstă? Poate diferența de avuție sau clasă socială? Chiar nu știu, singurul lucru pe care-l știu e că această doamnă îmi place la nebunie, și de altfel ea reprezintă un bun motiv pentru a-mi pierde mințile și a nu mai ști de mine. Tocmai de aceea uneori dragostea și frica merg mână în mână, una lăsând locul celeilalte, în funcție de situație. În astfel de momente sunt absorbit de ea, de ideea că-aș putea fi cu ea. Când dragostea pentru ea mă face să mă ridic de pe pământ și să plutesc de fericire, frica intervenea uneori și alunga fericirea din gândul meu, ca nu cumva imaginea ei sexuală să mă înnebunească de-a binelea, fără ca eu să realizez acest lucru.

Prima dragoste ne oferă cu siguranță, astfel de clipe care îmbină plăcerea cu durerea. Ajuns în biserică, nu puteam să privesc în adâncul sufletului meu, fiindcă acolo dorința prinsese aripi, iar mie nu mi-a rămas acum nimic altceva decât s-o suprim, fapt ce contribuie la o altă sinusoidală a inimii...

Simplu fapt de a-i cunoaște numele acestei doamne, ar fi suficient pentru a-mi oferi o brumă de liniște interioară. În biserică privind în sus, spre cer, și gândindu-mă la bunica am reușit să-mi găsesc un echilibru spiritual, cel puțin pentru moment, printr-o rugăciune echivalentă cu un șuroi de lacrimi și suspine, care prin puterea ei să mă reîntoarcă la realitate, și să mă coboare cu picioarele pe pământ.

Totuși frumusețea a fost lăsată pe pământ de către bunul Dumnezeu, pentru ca ea să fie admirată cu har și înțelepciune, arătându-i astfel omului că în fața unei frumuseți adorabile, el se cutremură din toate temeliiile sale, se pierde pe sine și uneori din teama de a nu suferi, nu îndrăznește să ridice capul și să admire o astfel de frumusețe, cum ar fi Venus din Milo, pe care Dumnezeu a făcut-o după dorința bărbatului. Ieșit din biserică am zăbovit puțin la trunchiul mărilor cel bătrân, aflat în spatele bisericii, admirându-i cu multă atenție florile albe, care nu peste mult timp se vor metamorfoza în acele fructe delicioase, atât de dragi mie..

În drum spre casă , trecând pe Podul Minciunilor, i-am cumpărat mamei un buchet de flori, drept răsplată pentru felul în care s-a comportat cu mine în ultima decadă și de asemenea aflându-mă pe pod, m-am întrebat pe mine însumi, dacă nu cumva acest sentiment pntu doamna mea este unul fals, care nu face altceva decât să mă extrapoleze din realitatea imediată și să mă pună într-o lume de basm.Dacă nu cumva aici este cheia, frica de realitate și fuga într-o altă lume pe care ne-o imaginăm cu toții a fi una perfectă, fără falii.Răspunsul pentru această întrebare, nu-l dețin, însă tot ceea ce știu este că sentimentul vine din spate cu viteza luminii și mă împinge cu toată forța înainte, înspre viață, înspre iubire, fără de care viața noastră ar deveni o fadă, un drum fără destinație.

Înmânându-i mamei buchetul de flori, m-am ales cu o sărutare dulce și cu o îmbrățișare ce pentru moment am considerat-o ca fiind mult prea violentă și apăsată,dar frumusețea ei mă face să mă ocup mult mai mult uneori de vanitățile ei ,de viața ei, decât de propia mea persoană.

Aflându-mă la mormântul bunicii cu o coroniță-n mână, în satul ei natal, atât de drag mie,m-am recules având în suflet toată dragostea ei, toate vorbele ei dulci adresate mie cu atâta tandrețe..

Și fiind în cimitir doar eu, mi-am permis să mă întreb și totodată ca s-o întreb, fiind ferm convins că ea mă aude de acolo de sus de undeva, dacă cei morți, cei plecați dintre noi ne-ar putea împărtăși măcar o parte din secretele vieții lor, și dacă da, atunci de ce nu o fac? Întocmai ca noi cei diletanți și agnostici într-ale vieții , să nu mai repetăm greșelile cu voie sau fără voie făcute de precursorii noștri..

Probabil că Dumnezeu nu le permite una ca asta, fiindcă atunci ar deveni mult prea simplu pentru noi, iar El dorește ca fiecare dintre noi să-și creeze o proprie inteligență, pe care să se sprijine în decursul vieții, deși în prealabil am impresia că acei oameni au fost aleși, deja de demult..

M-am recules în fața mormântului o bucată de timp, dar fără a primi vreun răspuns legat de frământările mele, sau mai bine spus între mine și bunica e o distanță mult prea mare, pentru ca eu să pot percepe spusele ei.În schimb nouă muritorilor, ne-a rămas cartea sfântă, Biblia, ca fiind singurul ghid spre o lume mai bună spre o lume veșnică, și sunt convins că dacă bunica mi-ar putea vorbi, mi-ar fi spus cu siguranță să urmez cuvântul Bibliei, încercând să-l receptez în sensul său pozitiv.

A te întoarce asupra cuiva , reprezintă un semn de afecțiune și dragoste totodată, ce trebuie luat în seamă, fiindcă persoana de față ne privește și ne călăuzește fără ca-n prealabil noi să realizăm asta.

Valorile nu merită date uitării, pentru că ele au pus piatra de fundație, pentru societatea în care trăim noi astăzi.Ce păcat că cimitirele sunt goale la suprafață, și că morții sunt dați repede uitării, și că viața lor e dată într-atât de ușor la o parte, încât parcă aceasta nici n-a existat vreodată, și astfel istoria este suprimată și lăsată undeva în adâncul pământului, unde încet dar sigur se erodează, fără ca noi agnosticii să fi învățat ceva de la ea ceva de la ea...Pentru noi astăzi , doar clipa , momentul contează,istoria e superfluu astăzi și tocmai de aceea iadul este mult mai aproape și mai plauzibil decât fericirea cerului astăzi.

Poate că în toată tevatura asta mai e ceva...egoismul, chiar și în lumea morților el se manifestă sub o formă sau alta.Morții fiind la rândul lor invidioși pe predecesorii săi, pentru că aceștia i-au lăsat , așa cum face un egoist, să experimenteze singuri viața, să treacă prin ciurul ei,să simtă fiecare suferința la o cotă maximă, ca mai apoi fiecare să poată trage o concluzie cu privire la viață, dar atunci nu știm cât mai contează.. fiindcă timpul nu mai poate fi retrospectiv, iar în viață nu ne mai putem întoarce, pentru a schimba ceva major, care totodată să și contribuie la destinul nostru.

Îeșind din cimitir, și mergând spre casă m-am întâlnit cu bunicul meu , care fusese într-o vizită la unul dintre vecini, i-am povestit acestuia întreaga temă legată de secretele morților, care zac neatinse și de asemenea neștiute undeva sub pământ, ba mai mult acestea putrezesc odată cu ei...Bunicul m-a consolat, spunându-mi că chiar dacă morții ar putea vorbi și ne-ar detalia secretele lor, tot ar fi de prisos, fiindcă la cum a evoluat omenirea în ultimul timp, ceea ce ne-ar transmite ei , viața lor, plăcerile lor, cunoașterea lor, pentru noi ar fi o totală necunoscută astăzi.

-Sebastian, cine mai investește pasiune și suflet astăzi, pentru a realiza o frescă bună, fie ea pictura, sculptură sau poezie?

Bineînțeles că la o asemenea întrebare, nu aveam ce să-i răspund bunicului, decât să-i dau

dreptate, și totodată în sinea mea să meditez mult la această întrebare, cu alte cuvinte: Unde s-a pierdut istoria, și dacă ea a exista cu adevărat la noi?

Așa cum unii și-au vândut tabloul cel mai frumos și cel mai valoros de asemenea, pentru a-și cumpăra cu banii obținuți în urma vânzării lui un televizor performant sau o mașină nouă, dând astfel istoria la o parte, tot așa morții ne vor vinde iadului nemaîntelegând nimic din tot ceea ce întreprindem noi..iar în cazul acesta tăcerea lor rămâne perfect justificată!

La sfârșitul vizitei mele la țară, bunicul îmi spunea cum că se împlinesc șase săptămâni de când bunica a plecat dintre noi și s-a înălțat la cer și cu ocazia aceasta vom organiza o masă cu meniuri bogate, așa cum de altfel a fost și inima bunicii, la un restaurant din centrul orașului aflat în vecinătatea Pieței Mari.Vom avea foarte mulți invitați , fiindcă sufletul bunicii i-a iubit pe fiecare în parte, și s-a străduit să nu dezamăgească pe nimeni, ba mai mult pe unii i-a și ajutat peste măsură..

Vor veni invitați din toate orașele limitrofe Sibiului, ba chiar și din Nordul Transilvaniei, vor fi prezenți unchi, mătuși, verișori, unii mai apropiați alți mai îndepărtați, dar într-un final cu toții vom avea un singur numitor comun, în speță bunica pe care am iubit-o și respectat-o atât de mult.Cunosc foarte bine locația unde se va ține masa în cinstea bunicii, fiindcă mai de fiecare dată în plimbările mele prin Piața Mare, trec pe lângă acel restaurant frumos de atfel, care deține o terasă cât se poate de rustică, în care tinerii își fac vara la un pahar de vorbă promisiuni ce cu siguranță nu vor fi respectate în totalitate.

Uneori, cum este și acum în cazul bunicii, ne gândim mai mult la cei morți decât la cei vii, și în amintirea lor facem unele lucruri pe care altădată le ignoram, dar mereu aprecierea vine odată cu trecerea ființei în lumea celor dreți, trecere care lasă un gol imens în sufletele noastre îndurerate, iar acest vid trebuie umplut cumva, pentru ca ei să rămână veșnic în memoria noastră.Restaurantul era pregătit pentru a-i întâmpina așa cum se cuvine pe aleșii bunicii, cu mâncăruri ,cu băuturi tradiționale, care dădeau o aureolă exact pe placul bunicii mele care iubea atât de mult tradiția sătească și biserica catolică, încât întreaga-i viață i s-a scurs sub auspiciul celor două religii..

Fără de aceste bucate tradiționale, pregătite cu atâta grijă, sufletul bunicii nu se putea odihni în pace.Invitații, în mare parte rudenii apropiate au început rând pe rând să-și facă apariția în pragul restaurantului, acolo de unde părinții mei îi călăuzeau spre locurile lor, spre surprinderea mea , cunoșteam sau recunoșteam , după ce-i analizam pentru o clipă, pe foarte puțini dintre ei.Unii care mă recunoscuseră veneau înspre mine, salutându-mă, strângându-mi mâna cu putere și adresându-mi binecunoscutele condoleanțe. Apoi urma ceva de genul: bunica a fost o sufletistă, o doamnă de onoare, care merită toată stima și aprecierea noastră și suntem alături de tine Sebastian, cel puțin din punct de vedere spiritual.

Și câtă dreptate aveau acești oameni, Dumnezeule, fiindcă mi-aduc bine aminte că atunci când bunica suferea internată în spital fiind, și ducea acea bătălie cu moartea, n-am văzut pe niciunul dintre aceștia, care tocmai îmi aduceau aceste ofrande, în salonul bunicii, măcar așa în treacăt, pentru a se interesa de starea ei, dar în schimb, probabil că au fost cu toții alături de ea , după cum chiar ei au apus-o cu sufletul...

Câteodată în viață, politețea le așează pe toate la locul lor, chiar și în ultimul moment când nimeni nu mai crede în ea.Din respect pentru bunica, toți invitații erau îmbrăcați în negru. Iar negrul pe lângă doliu mai reprezintă și mult bun simț și modestie, așa cum sufletul bunicii era dintotdeauna.E ușor să vorbim despre cei trecuți, încât din asta se face un obicei la fiecare întâlnire, și de asemenea morții chiar dacă ne aud, nu ne pot răspunde, dar între timp se răscolesc în mormânt la auzul aserțiunilor noastre, unele peste măsură.

Și apropo de aserțiuni, parcă-n teribilismul meu adolescentin, de abia așteptam ca cineva dintre gnosticii prezenți la masă să facă vreo afirmație nepotrivită, nelalocul ei, ca eu să-i dau o replică pe măsură.Politețea are și ea limitele ei, iar adolescenții spun lucrurilor pe nume fără perdea, mult mai repede și mult mai ușor decât persoanele mature, care în perimetrul lor încearcă să retracteze, să-i dea sintaxei o nouă înfățișare, până când acesta iese așa cum își doresc ei.

Recunosc însă că totodată această gură mare a adolescentului, este și un păcat al tinereții, dar unul care uneori poate fi folositor dacă este interpretat corect în adevăratul sens al cuvântului. În acele momente eram un butoi de pulbere, gata să explodez în orice moment la cea mai mică scânteie.

Moartea bunicii a contribuit din plin la această stare de irascibilitate în care mă aflam, eram un bolovan care inexorabil se rostogolea la vale, și strivea tot ce-i stătea în cale. Și așa s-a și întâmplat, acea scânteie a sărit exact din locul de unde mă așteptam, în speță de la o mătușă venită din afara Sibiului, care a început să laude și să aducă totodată omagii comunismului, ce tocmai a apus, și conducătorilor săi mult iubiți. Cum că pe vremea comunismului se trăia mai bine, oamenii erau mai uniți, mult mai fericiți de asemenea decât astăzi, având garanția unui loc de muncă asigurat, o casă primită de la stat, învățământ gratuit pentru copii, iar secretarii de partid au fost foarte amabili cu întreaga populație.

Dar ceea ce m-a frapat pe mine cu adevărat, a fost faptul că nimeni dar absolut nimeni de la masă n-a contrariat-o pe mătușa, toată lumea dându-i dreptate, unii verbal alții aprobând din cap sau gesticulând din mâini, ca mult regretatul lor conducător dispărut de printre noi în decembrie 89... Părinții mei n-au spus nici ei nimic, decât au gesticulat și ei acolo ceva, totuși tinând seama de natura evenimentului care era comemorarea bunicii și unde s-au adunat de asemenea numai rudeniile apropiate, trebuia probabil să mă abțin, dar tocmai atunci mi-au venit în minte vorbele bunicii:

-Sebastian, antipatia mea cea mai mare în viață a fost comunismul, contra căruia am luptat din răzputeri cu toate forțele posibile și pe deasupra avându-l pe Dumnezeu în suflet, puterea de luptă mi-a crecut de nenumărate ori. Nu există suferință mai mare Sebastian, decât aceea provocată de către comuniști, prin acțiunile lor sadice și violente!

În acel moment, toate povestirile bunicii legate de atrocitățile comuniste mi s-au întipărit în minte și s-au metamorfozat într-o carte deschisă, din care acum am să întorc filă cu filă, poate că nu tocmai în ordinea cronologică a evenimentelor, până când toate paginile cărții vor fi epuizate și cei prezenți de asemenea vor înțelege cu adevărat ce a reprezentat comunismul pentru România. Loc de întoarcere nu mai există acum pentru mine, iar cartea care-mi stă în față așteaptă cu o nerăbdare ieșită din comun, să fie citită cu glas tare, pentru a fi auzită de către toți cei prezenți aici.

La 1949, după ce comunismul și-a impus dictatura printr-o violență nemaîntâlnită în țările din Estul Europei, primul secretar Gheorghe Gheorghiu Dej, declara că Biserica Catolică a rămas ultimul obstacol în calea democratizării a României, și de aceea ea trebuie suprimată până la temelii!

Când stau să mă gândesc cât de mult a iubit bunica Biserica Catolică, nu pot să mă abțin și să mă prefac, așa cum au făcut cei prezenți de față, când mătușa lăuda realizările comunismului. A urmat instantaneu prigonirea Bisericii Catolice și astfel majoritatea bisericilor fiind dărâmate și cei mai de vază slujitori ai ei au fost puși în închisori, unde mulți din cauza condițiilor grele de detenție și-au găsit sfârșitul, după o lungă și nesfârșită suferință au plecat la Domnul având sufletul purificat.

După episcopi, au urmat și credincioșii cei mai de seamă ai bisericii catolice, care după ce n-au mai avut mult regretatele lăcașe de cult, pentru a-și purifica sufletul și a înălța o rugăciune către cer, acestea fiind dărâmate, au organizat slujbe în școli sau în case private, devenite peste noapte biserici. Dar bineînțeles că regimul comunist prin serviciul său de spionaj, a aflat repede de aceste locuri și le-au suprimat cu o violență rar întâlnită. Pe lângă demolarea imobilelor, unii dintre credincioși în speță cei care organizaseră astfel de evenimente au fost arestați și executați prin împușcare, ca frica de a se mai repeta astfel de gesturi să le fie transmisă și celorlalți credincioși aflați în clandestinitate.

Cei care au scăpat de pedeapsa capitală, au fost condamnați la douăzeci și cinci de ani de temniță grea, sau la muncă silnică la canalul morții Dunăre-Marea Neagră, acolo unde zeci de mii de suflete și-au găsit sfârșitul, care a fost unul groaznic și nici măcar până în ziua de astăzi nu s-a găsit cineva care să se gândească la acești oameni, și să le închine un monument în cinstea credinței nezdruncinate și a curajului lor în fața morții iminente. Sunt convinși că prin nu știu ce arhive ale Securității probabil, sunt consemnați toți acești eroi, care într-un final au murit pentru noi, pentru libertatea noastră și pentru ca credința noastră să poată merge mai departe, și noi concomitent cu ea, fiindcă puțină lume știe sau își mai aduce aminte că acești oameni se puteau salva printr-o simplă

semnătură prin care deveneau ateii și astfel își vindeau sufletul diavolului, îndoctrinându-se cu comunismul odios și ateismul! Tuturor acestora li s-a propus o astfel de transformare de la credință la ateism, dar ei având demnitatea-n suflet au acceptat moartea în schimbul îndoctrinării.

Fără să fac vreo blasfemie, dar suferința celor ce au sfârșit la canalul Dunăre-Marea Neagră a fost asemănătoare cu Drumul Golgotei al Mântuitorului Isus Hristos, pentru aceasta noi păcătoșii trebuie să-i păstrăm pe acești eroi în cartea sfântă de istorie a României.

Primul, sau mă rog printre primii episcopi arestați a fost episcopul de Iași, Anton Durcovici, care de altfel a fost vocea catolică cea mai vehementă împotriva regimului odios comunist. Anton Durcovici a fost unul dintre acei corifei ai bisericii catolice, care după dărâmarea acestora a continuat să predice fără preget, și strângând credincioșii laolaltă a reușit să mențină credința vie, în răspăr cu doctrina momentului. Pentru asta a fost arestat și condamnat la douăzeci și cinci de ani de temniță grea la Sighetul Marmației, acolo unde pentru mulți încarcerati a fost și sfârșitul de drum.

Ajuns în închisoarea diavolului de la Sighet, Anton Durcovici nu și-a pierdut credința și chiar în celula rece a închisorii a ținut slujbe zilnic și de asemenea s-a spovedit zilnic ca nu cumva în ceasul morții sale să se ridice la Domnul nespovedit. După doar câțiva ani de detenție grea, Anton Durcovici se îmbolnăvește grav și cum accesul unui medic în celula închisorii era interzis strict de către regim, boala i s-a agravat, iar când deținutul se îmbolnăvea foarte grav era izolat într-o celulă numită și celula morții, unde într-un final își dădea duhul.

Anton Durcovici a stat trei săptămâni izolat în această celulă a morții, fără a se plânge de ceva deși era grav bolnav, și în cele din urmă la 10 decembrie 1951 moare și pleacă cu sufletul împăcat la Domnul. Se presupune că a fost aruncat în prealabil dezbrăcat la o groapă comună, din împrejurimile închisorii, ca mai toți cei care au sfârșit acolo, de către acei oameni fără de suflet fără de Dumnezeu numiți comuniști.

În cele din urmă Anton Durcovici a fost canonizat la Iași de către Biserica Catolică, în prezența a zeci de mii de enoriași, care nu l-au uitat și care i-au scris numele cu litere de aur în cartea sfântă a istoriei, acolo unde nimeni nu-l va mai putea omorî niciodată...Cărțile duhovnicești ale sfântului episcop Anton Durcovici, sunt la loc de vază în biblioteca bunicii, care nici ea la rândul ei n-a fost de acord cu regimul comunist..

După Anton Durcovici, a urmat episcopul de Oradea, Ioan Suci, care cu siguranță a fost cel mai iubit duhovnic din întreg clerul orădean. Oamenii l-au urmat peste tot pentru a-i auzi predica, chiar și după interdicția impusă de către regimul comunist.

Ioan Suci a fost arestat și încarcerat la Sighetul Marmației, acolo unde aiudoma lui Durcovici, Suci nu și-a pierdut pentru nicio clipă credința, și a continuat să predice pentru deținuții aflați în celulă cu el și nu numai..dar până la urmă regimul odios și boala l-au răpus, și sufletul său curat ca lacrima s-a-nălțat spre cer tot de la Sighetul Marmației.

A fost tratat și el ca un animal, fiind aruncat gol la o groapă comună știută doar de cei aflați în cauză. În opinia mea Ioan Suci pentru meritele sale aduse creștinismului, ar trebui și el să fie canonizat.

Și ca Oradea să fie curățată complet de credință, și ca ateismul să-și facă loc a fost arestat și Traian Valeriu Frențiu Episcop greco catolic atât în Oradea cât și în Lugoj.

Traian Valeriu Frențiu, a fost ultima voce care a promulgat credința în Vestul țării, și de asta în opinia ateilor comuniști el trebuia cu orice preț eliminat. A fost arestat și dus unde altundeva decât la închisoarea diavolului din Sighetul Marmației. La fel ca toți marii credincioși Traian Valeriu Frențiu nu și-a pierdut credința, și nici n-a semnat pactul cu diavolul, preferând să moară cu demnitate și cu sufletul împăcat..

A fost și el aruncat gol, la o groapă comună, de către aceste brute comuniste născute fără de suflet și fără de Dumnezeu. Pentru că îndoctrinarea cu odiosul socialism să aibă succes, comuniștii au suprimat nu numai religia, ci și tot ceea ce putea reprezenta o valoare pentru România, un exemplu, un drum nou, o idee, totul trebuia să dispară, așa că s-au atins și de oamenii politici ai țării, respectiv și de

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

